

UN VESPRE DE TARDOR

El sol pansit de mitjans de Novembre començava a amagar-se entre les branques de les alzines sureres mentre en Martí s'esmunyia Gavarres avall en direcció a la vila de Calonge. Les seves passes retrunyien en un compàs de dos per dos sobre el camí sorrenc i assedegat del pendent, mentre el garbí semblava voler acompanyar-les esbufegant acords de baix continu.

En algun moment de quietud a en Martí li va sembla sentir el gruny d'un porc que venia de la llunyania, però es va dir: "No pot ser... per aquí no hi ha cap casa de pagès", i va decidir fer via sense donar-li més importància. Ja feia estona que havia deixat de veure el mar a l'horitzó i pensava que aviat trobaria el primer nucli habitat quan, de sobte, la percepció del gruny es va repetir i va anar seguit del moviment d'uns matolls i del soroll aspre de les seves fulles en fregar amb alguna cosa de mida notable. En Martí es va girar instintivament i va ser llavors quan el va veure: un porc senglar que havia eixit del sotabosc se'l mirava de fit a fit però no semblava pas tenir males intencions. En Martí, per què negar-ho, va quedar glaçat, perquè aquella era una sorpresa amb la que no hi comptava. Es va dir a sí mateix: "No perdis la calma...tranquil, no et farà res si tu no li fas cas...", com si d'un gos es tractés. Tot i això no les tenia totes i inconscientment va accelerar el tempo de les seves gambades.

El garrí no es va conformar en ser un espectador innocent. Dit i fet, es va posar a caminar darrera en Martí com aquell que s'uneix a una processó quan ha desfilat el darrer pas. En Martí es va quedar garratibat; això sí que no s'ho esperava... "Maleït porc! I ara què deu voler...?", es va dir. Ell no era un home poruc, però això no li feia cap gràcia. I si el porc senglar decidia investir-lo? De perillós no ho semblava pas, de fet, i era més aviat esquifit. Tampoc tenia aquells ullals amenaçadors que els grans porcs senglars branden com si fossin una arma blanca.

Sense deixar de caminar ni un sol instant, cada vegada més de pressa, en Martí girava una mica el cap de tant en tant, però tampoc no massa, no fos cas que el porc se n'adonés, i el guaitava de cua d'ull per tal de comprovar si es mantenia prou allunyat per romandre tranquil. El porquet avançava amb aquell trot saltironat que caracteritza els de la seva espècie i que en Martí trobava un xic ridícul. "Mira que hi ha animals elegants i dignes al món...però aquests...amb aquest posat de pocapena i aquests ulls de miop desorientat que acaba d'extraviar les ulleres...". D'aquesta manera en Martí mirava de tranquil·litzar-se a sí mateix, i creia que menyspreant el seu acompanyant ell mateix s'encoratjava. Li convenia: la foscor guanyava terreny i s'abraonava per moments sobre el mantell verd de

les Gavarres i això encara el posava més nerviós. Instintivament va furgar a la butxaca lateral de la seva motxilla i a les palpenes en va treure el llum frontal. Se'l va posar i encendre, i ara s'havia convertit en un "ciclop" de pega que no s'enfrontava a Ulisses si no a un porc salvatge més aviat poc combatiu.

Veient que el porquet l'ignorava, tot i que no deixava de seguir-lo, en Martí anava fent via muntanya avall quan el rondineig que el seguia es va amplificar en estèreo: es va girar i, ¡ara eren dos els porcs senglars que el seguien! Un de força més gros s'havia afegit a l'altre. Per més que les seves intencions també semblaven pacífiques en Martí ara es va començar a preocupar de veres: "I si són una parella que té garrins i es senten amenaçats per mi?". A la motxilla no hi duia menjar que els senglars podessin ensumar i per això no entenia per què caram el seguien.

La foscor havia anat guanyant terreny i el tercet prosseguia la seva desfilada serpentejant per la falda de la muntanya. Ara que la Vila ja era més a prop en Martí va pensar: "Calla, que potser es cansaran o giraran cua quan percebin que s'acosten a una zona habitada". No havien passat ni deu segons quan darrera seu els matolls que delimitaven el camí es van estremir per deixar passar a una munió de porcs senglars que decidiren afegir-se a la festa i seguir l'exemple de la parella que feia companyia a en Martí. "Ostres!", es va dir, i, comes ajudeu-me, va córrer mirant de deixar enrere aquella colla de quadrúpedes desarripats. Però no hi havia manera...els galifardeus trotadors no el desempallegaven i semblaven sentir-se còmodes amb el ritme que en Martí havia decidit imposar-los.

Per sort, ell era un gran esportista i podia seguir corrent una bona estona, fins i tot arribar al centre de la Vila on allà, segur que sí (va pensar) decidirien fer mitja volta per tornar a la profunditat del mar de sureres d'on havia eixit aquella banda de peluts. Més aviat que tard, va deixar enrere les primeres cases i ara ja s'endinsava al nucli urbà però sense massa senyals d'activitat humana, tret de xemeneies fumejant o algun llum encès darrera les finestres.

La colla encapçalada per en Martí desfilava impertèrrita pels carrers i per més que ell semblava voler esprintar, l'escamot el seguia tot ignorant els veïns que, alertats per aquell rondineig coral, havien tret el cap per la finestra o fins i tot obert la porta per escrutar què passava allà fora.

En Martí ja enfilava l'avinguda de Sant Jordi, quan al final de la recta va albirar una pancarta i una munió de gent que semblava esperar-los i els animava. "Quina cosa més estranya", es va dir, i sense minorar el pas va creuar corrent sota la pancarta on s'hi podia llegir: "Primera cursa de muntanya de la Festa Major d'hivern de Calonge".